

Szatmár

Hajnallik, hajnallik,
de nem jól hajnallik.
A Sámsonyi határ felől
szomorú hír hallik.

Megöltek egy kocsist
hatvan forintjáért,
belökték a Tiszába
ja piros pejlováért.

Tisza bé nem vette,
partjára vetette.
Arra ment egy hajóslegény,
hajójába tette.

Arra ment az anyja,
költi, de nem hallja.
Kelj fel, kelj fel, kedves fiam,
hadd vigyelek haza!

Arra ment rózsája,
költi, azt már hallja,
kelj fel, kelj fel, édes rózsám,
hadd vigyelek haza!

Nem mehetek haza,
mer' meg vagyok halva,
zsebbevaló fene-piros késem a
szívembe van szúrva.

Édesanyám voltál,
miért nem tanítottál?
Gyenge voltam, mint a nádszál,
miért nem hajlítottál?

Hajlítottál volna,
meghajlottam volna.
A németek katonája
sose lettem volna.

Elmensz babám, elmensz,
jó utat kívánok.
Mikor kiérsz az udvarról,
törjön el a lábod!

Szállj el, fecském, szállj el,
a Dunán keress fel.
Vidd el ezt a leveletem,
add a szeretőmnek.

Ha kérdi, hol vagyok,
mondd, hogy beteg vagyok,
a meggyesi temetőben
pihenni akarok.

Pallagra került a juhóm,
csengungra hagyta ja harangom.
Csengungra hagyta, alig hallom,
halva fekszik a galambom.

Bárcsak addig ki ne vinnék,
míg én innen hazamönnék.
Koporsójára borulnék,
jaj, de keservesen sírnék.

Amott kint a berek mellett
három juhóm hatot ellett.
Van már juhóm, van bárányom,
szerethetsz mér kisangyalom.

Két hete már, vagy tán három,
hogya a számadómat várom.
Amoda ő, amint látom,
három fekete számaron.

Jó estét édes bojtárom!
Gondolod-e, van-e károm?
Nincsen kára, de nem is lesz,
míg a nyáj a kezemen lesz!

Amerre én járok, még a fák is sírnak,
gyenge ágaikról levelek hullanak.
Hulljatok levelek, rejtsetek el engem,
mer' sz édesanyám sírva keres engem.

Lóra csikós, lóra, nem a csárda felé,
elszaladt a ménes Lengyelország felé.
Elejbe, elejbe, a csikó elejbe,
mert be talál menni a babám kertjébe.

Lóra csikós, lóra, elszaladt a ménes,
csak egyedül maradt a pányván a deres.
Számolj, bojtár, számolj, a kötőfékszárral,
majd én is számolok a fias kancával.

Kiszáradt a tóból mind a sár, mind a víz,
a szegény barom is csak a gulyásra néz.
Istenem, Teremtőm, adjál egy szép esőt,
a szegény baromnak jó legelő mezőt!

Meguntam, megvallom, e világon élni,
ezt a kevés időt búval eltölteni.
Búnevelő idő, ködnevelő felhő,
jaj, de megemésztett ez a pár esztendő!

Több az irigyem százharminckettőnél,
de pártfogóm nincsen egyéb az Istennél.
Látom, a törvényben huszonnégyen ülnek,
mind a huszonnégyen rólam törvénykeznek.

Istenem, országom, hol lesz meghálásom,
erdőn-e vagy mezőn, vagy a pusztaságon?
Ha erdőn meghalok, megesznek a vadak,
majd elénekelnék az égi madarak.

A Bakonba lakom, keress fel galalmbom!
Csendes folyóvíznek csak zúgását hallom.
A csendes folyóvíz télbe megaluszik,
de az én bús szívem soha meg nem nyugszik.

Szegény legény vagyok, járok, mint a gavallér.
Eszi a nyakamat a zsíros inggallér.
Szegény legény vagyok, járok, mint a gavallér.
Eszi a nyakamat a zsíros inggallér.

A csikósok, a gulyások kislajbiba járnak.
Azok élik világukat, sej-haj, mert párostul járnak.
Lám én szegény bojtárlegény csak magam egyedül,
hogyan élek el, ha nem lopok, sej-haj, rongyos bankó nélkül?

Zúg az erdő, zúg a mező, vajon ki zúgatja?
||:Talán bizony Angyal Bandi, sej-haj, a lovát ugratja.:||

Víg a lova, víg ő maga, víg a paripája,
vígán várja Varga Julcsa, sej-haj, a megvetett ágyba.

Varga Julcsa selyem-ágya magasra van vetve,
Angyal Bandi a kalapját, sej-haj, rajta felejtette.

Hozd ki, Julcsa, a kalapom, hadd tegyem a fejembe,
hogy ne süssön a fényes nap, sej-haj, ragyogó szemembe!

Szól a figemadár,
majd csak megvirrad már.
Fordulj felém rózsám,
csókold meg az orcám.

Csókold meg az orcám,
százszor egymás után,
én is megcsókollak
Tégedet azután.

Hajnaljon, hajnaljon,
csak meg ne virradjon.
Hogy az én galambom
jó utat haladjon!

Jó utat, jó utat,
jó utat kívánok,
mikor az ajtón kívül még
törjön el a lábod!

Fekete tyúk mind megette a meggyet,
de semmirevaló kislányt szeretek!
Nem bánom én, ha semmirevaló is,
semmirevaló vagyok én magam is.

Életembe' mindig szépet szerettem,
utoljára csúnyával kell megélnem.
Node sebaj, ha én így érdemeltem,
nem kellett vón' mindig szépet szeretnem.

Egye meg a fene ezt a világot,
életemnek felenyárára hágott.
Életemnek a legszebbik korába',
öltöztetnek menyasszonyi ruhába.

Én is voltam valamikor valaki,
én is tudtam a legénynek hazudni.
De mióta nem hisznek a szavamnak,
elfelejtem minden csalfaságomat.

Édesanyám most vagyok szép időbe',
Most vagyok a tizenhatodik évben.
Kár volna még engemet férjhez adni,
Rózsa helyett bimbót leszakítani.

Egye meg a fene ezt a világot,
Életemnek fele nyakára hágott.
Életemnek a legszebbik korába
Öltöztetnek menyasszonyi ruhába.

Komámasszony, eresszen fel az ágyra,
hadd tegyem a jobb kezem a farára.
Nem csinálok semmi gorombaságot,
éjfél után megoldom a gatyámat.
(éjfél után megcsókolom a szádat).

Rózsa Sándor szereti ja táncot,
Nagyváradoon csürgeti ja láncot.
Csürgeti ja Szati bíró láncát,
a vármegye hatfontos lakatját.

Nem iszom bort, fogadásom tartja,
vizet iszom, ha ja babám adja.
Még azt is úgy, ha szájából adja,
mint a galamb párját hogy itatja.

Nem kell nékem farmatringszój, nyereg,
mert van nékem szép szeretőm kettő.
Lovam is van, jó futó, jó lépő,
szeretőm is sorba tizenkettő.

Zöld fűre szokott a harmat leszállni,
hogy kell tőled kisangyalom elválni?
Elválásom nem annyira sajnálom,
csak igazán szerettelek, azt bánom.

Ha kezdtél szeretni babám, el ne hagyj!
Mer' ha elhagysz, elátkozlak, elhervadsz.
Úgy hervadj el, mint réten a virág,
énérettem még a nap se süssön rád!

Kék ibolya, ha leszakítanálak,
mit mondanál, babám, ha elhagynálak?

Azt mondanám, verjen meg a Teremtő,
sose voltál igaz szívű szerető.

Jaj de nehéz a szerelmet titkolni,
tövis közül az ibolyát kiszedni.
kiszedném, de megszúrja a kezemet,
kit szerettem, az az enyém nem lehet.

Zöld erdőbe' terem a mérgeskígyó,
szép kislányból van a legénycsábító.
Jaj, Istenem, de jó annak, ki csúnya,
szeretője szívét nem szomorítja.

Elejbe, elejbe, pejlovam elejbe!
Be tanál ugrani a virágos kertbe.
Be tanál ugrani, nagy kárt tanál tenni,
a szerelem bimbóját le tanálja törni.

Hajnaljon, hajnaljon, csak meg ne virradjon,
hogy a szerelemnek vége ne szakadjon.
Szél hajtja a malmot, víz a vizimalmot,
szerelem csinálja az atyafiságot.

Édesanyám mondta nékem,
minek a szerető nékem.
De én arra nem hallgattam,
titkon szeretőt tartottam, csuhajja.

Zöld a kökény, maj' megkékül,
most vagyok szerető nélkül, csuhajja.
Maj' megérik feketére,
találok én szeretőre, csuhajja.

Szép a fekete bárány, a fekete szemű lány,
a legény is ki barna, kinek göndör a haja.

Ajaj, szivem, szegfűszál, de kedvemre nyílottál,
soha el ne hervadjál, bokrétában maradjál.

Nem iszom bort, fogadásom tartja,
Vizet iszom, ha a babám adja,
Azt is csak úgy, ha szájából adja,
Mint a galamb párját, hogy itatja.

Rózsa Sándor szereti a táncot,

Nagyváradon csörgeti a láncot,
Csörgeti a szati bíró láncát,
A vármegye hatfontos lakatját

Engem hívnak Fábián Pistának,

El akarnak vinni katonának,
//:Göndör hajam le akarják vágni,
Azzal kell a császárt kiszolgálni.://

Nem viselek szürke köpönyeget,
Nem is eszem a császár kenyeret,
//: Göndör hajam nem hagyom levágni,
Nem fogom a cászárt kiszolgálni.://

Huszárosra vágatom a hajamat,
Nyírbökönyben nyergelik a lovamat,
//: Széna - szalma porcióra van vele pakolva,
Adj egy csókot kisangyalom az útra.://

Csókot adnék a húszárnak nem merek,
Mer' a huszár nem igaz szívből szeret
//:Ha a huszár igaz szívből szeretne-szeretne
Maga elé, a nyeregbe ültetne. ://

Gyenge vagy még kisangyalom a lóra,
Táncol a ló, te meg leesel róla,
//: Majd, ha egyszer én ülök, sej-haj, a nyeregbe
Táncolhatsz velem a csillagos égbe. ://

Szivárványos az ég alja

Nem jól van a fejem alja, tyuhajja.
Gyere babám igazítsd meg, fáj a szívem,
Vígasztald meg, tyuhaja.

Édesanyám mondta nékem,
Minek a szerető nékem, tyuhajja.
De én arra nem hallgattam,
Titkon szeretőt tartottam, tyuhajja.

Nagykárolyi kertek alatt
Jaj, de régen lement a Nap, tyuhajja.
Gyere babám gyujtsál gyertyát,
Mutasd meg az országútját. merre van.

Haza is kéne már menni,

Mit fognak otthon mondani.
Tudom, fognak pirongatni
Én meg csak fogom hallgatni.

Ugat a kutyám a Rajna,
Jön a szeretőm a barna.
Ha barna is de nem cigány,
Szeret is engem igazán.

Elejbe, elejbe, a lovak elejbe

Mer' be találhatnak menni a babám kertjébe.

Betalál ugrani, nagy kárt talál tenni,
A szerelem bimbóját le találja verni.

Kék ibolya ha leszakítanálak,

Mit szólanál babám, ha elhagynálak?
Azt mondanám: verjen meg a teremtó,
Sosem voltál igaz szívű szerető.

Jaj, de bajos a szerelmet titkolni,
Tövis közül az ibolyát kisedni.
Én kisedtem, megszúrta a kezemet,
Kit szerettem az az enyém nem lehet.